

Arrest

nr. 351 018 van 29 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud).

Gelet op de beschikking van 8 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: Y., B.
[...]
nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. Bovendien heeft betrokkene verklaart op 17.08.2023 België te zijn ingereisd. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene verstreken.

Het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner en diens vader geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

In de vragenlijst (in het kader van het recht om gehoord te worden) worden door betrokkene geen extra elementen aangehaald.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner en zijn vader is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"Schending van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de EU; van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG; en van artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet; Schending Art. 3 EVRM.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de scziyn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat zij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat zij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt

2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoekster is, zoals gezegd, van Turkse origine en verblijft ondertussen 2 jaar onafgebroken (sinds 17 augustus 2023) in België.

Verzoekster is de toekomstige echtgenote van dhr. Y.H. [...]. Dhr. Y. is geboren in Turkije én beschikt over de Belgische nationaliteit.

Verzoekster en haar partner boden zich op 15.01.2025 aan bij de diensten van de gemeente Hoboken (Antwerpen) om een aangifte van huwelijk in te dienen met als voorziene huwelijksdatum 03.03.2025.

Zij woont duurzaam samen met haar partner en diens vader (haar schoonvader dus).

Sinds verzoekster in België is binnengekomen, heeft zij dit land niet meer verlaten. Zij heeft hier een vast adres, heeft hier familie, ... etc.

Verzoekster heeft dus zoals gezegd, ook andere familieleden alhier in België:

- schoonmoeder (Y.S. [...])
- schoonbroerbroer (Y.Ö.)
- schoonzus Y.E. (vrouw van haar schoonbroer)
- schoonvader, dhr. Y.V. [...]

Sinds haar aankomst in België heeft verzoekster het grondgebied nooit verlaten.

Zij beschikt over een stabiele woonplaats én onderhoudt familiebanden.

Desondanks heeft de DVZ geoordeeld dat zij zich zonder geldige verblijfstitel in België bevindt, zonder enige appreciatie van zijn persoonlijke situatie of het perspectief van een gezinsleven met haar partner. De opgelegde maatregel tot het verlaten van het grondgebied is dan ook prematuur en getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid in de beoordeling van het dossier.

Noch houdt zij rekening met de persoonlijke en familiale omstandigheden van verzoekster, noch geeft zij enige gegronde motivering. Het lijkt wel een standaard weigeringsmotivering die verzoekster heeft ontvangen. Verwerende partij besluit prompt om hem een bijlage 13 af te leveren en stelt hierbij dat verzoekster geen visum en of verblijfstitel kon voorleggen.

Verzoekster herhaalt nogmaals, verwerende partij heeft (!) noch rekening gehouden met haar persoonlijke en familiale belangen, noch heeft zij een afdoende onderzoek gevoerd om tot deze weigeringsbeslissing te mogen besluiten.

Verwerende partij heeft in die zin haar motiveringsbeginsel duidelijk geschonden.

6.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

7.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van zijn echtgenote, waarmee zij al jaren een affectieve en duurzame liefdesrelatie onderhoudt, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissing is bijgevolg onjuist.

Het middel is dan ook gegrond.

8.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie-, gezins- en privéleven van verzoekster, zoals hierboven beschreven.

Verwerende partij heeft, bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (i.e. de bestreden beslissing), evenwel geen rekening gehouden met de familiale band met haar toekomstige echtgenoot, schoonvader en diens schoonfamilie alhier. Indien dit (!), immers wordt gehandhaafd, zal het evenwel lang duren eer verzoekster het nodige kan doen vanuit Turkije om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren, wat wel degelijk haar wens is gelet op haar gezins- en familieleven alhier.

Bovendien zou verzoekster, bij een terugkeer naar Turkije, verplicht worden om gedurende een ruime periode gescheiden te leven van haar partner, diens vader en schoonfamilie. Verwerende partij gaat er dus heel lichtzinnig over bij het nemen van dit besluit.

9.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familieleven van verzoekster in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan van artikel 8 EVRM. Ook hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven van verzoekster, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het bevel om het grondgebied te verlaten te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoekster kan alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoeksters gezins- en familielevens kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730)

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).”

De beslissing van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991.

De beslissing van DVZ heeft geen wettelijke basis.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

10.

In casu werd aan verzoekster onterecht een bevel afgeleverd.

Verwerende partij heeft hiervoor toepassing gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Er is geen enkele reden om en termijn van minder dan 30 dagen toe te kennen.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

2.2. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“schending van artikel 8 EVRM

1.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Verwerende partij heeft in de administratieve beslissing de duurzaamheid van de relatie en het gezinsleven niet betwist, zodat dit onder bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen bijvoorbeeld niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch bijvoorbeeld het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, §59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen, dewelke valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, is zelfs de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties” - EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, §30). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat ook een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21).

De argumenten van verwerende partij zijn compleet hypothetisch en een manifeste schending van genoemde wetsartikelen.

Verwerende partij heeft duidelijk geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin.

2.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Doch verwerende partij stelt dat er geen duurzaam gezinsleven zou bestaan tussen verzoekster en haar partner en schoonfamilie. Op welke wijze dient verzoekster deze band en contacten dan wél te bewijzen volgens verwerende partij?

3.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Verwerende partij is in de administratieve beslissing evenwel geheel voorbij gegaan aan het gegeven dat het vaststellen van het inreisverbod niet voldoet, maar dat tevens moet worden nagegaan of de beslissing tot weigering van verblijf, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van verzoekster. Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekster, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde "proportionaliteitstoets"). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de beslissing van verwerende partij blijkt dat er onvoldoende rekening werd gehouden, in concreto, met de individuele belangen van verzoekster én die van haar partner.

Uit de beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde zich beperkt heeft tot een zeer algemene stelling, zonder daarbij in concreto de individuele belangen van verzoekster en haar gezin af te wegen.

Ook het feit dat verzoekster hier thans een stabiel leven onderhoudt, wordt niet meegenomen in de beslissing. Men heeft op deze manier dan ook onvoldoende rekening gehouden met het privéleven van verzoekster. Verzoekster zou niets liever, dan haar verblijf alhier op legale wijze te regulariseren.

Indien verwerende partij de proportionaliteitstoets zou hebben gedaan, zou men opgemerkt hebben dat het weigeren van het verblijf zou leiden tot uiteenvallen van het privé en gezinsleven van verzoekster.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoekster hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

4.

Verwerende partij moest een belangenafweging ("fair balance-toets") maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;

- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat zij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM;
- ...

In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, daar er onvoldoende rekening werd gehouden met het reeds lang bestaande gezins- en privéleven van verzoekster, ondanks hun familiale situatie wordt erkend door verwerende partij!

In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan de relatie tussen verzoekster en haar partner in de zin van artikel 8 EVRM; daar waar deze relatie zeer duidelijk valt onder de term ‘beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM’.

Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoeksters, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde “proportionaliteitstoets”). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoeksters én van haar partner heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoekster hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.3. Gelet op hun onderlinge verknochtheid, worden de twee middelen samen behandeld.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en op basis van de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort en dat haar regelmatig verblijf is verstreken. Verzoekster betwist dit niet. Zij kan dus niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis heeft.

Verzoekster hekelt in essentie dat geen of minstens onvoldoende rekening is gehouden met haar gezinsleven met haar partner en schoonfamilie en met haar privéleven in België, hoewel dat wel is vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing werd wel degelijk op concrete wijze rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en met artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster in haar betoog de focus legt op artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt er aangaande verzoeksters familie- en gezinsleven gesteld dat:

- het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld, verzoekster niet automatisch recht op verblijf geeft;
- het feit dat verzoekster samenwoont met haar partner en diens vader haar niet automatisch recht op verblijf geeft; en
- het feit dat verzoekster gescheiden wordt van haar partner en zijn vader van tijdelijke duur is: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij gebruik heeft gemaakt van standaard, algemene en hypothetische motieven. Zij kan evenmin worden gevolgd dat geen belangenafweging aangaande haar familie- en gezinsleven is gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het komt dan ook aan verzoekster toe om aan te tonen dat deze motieven alsnog niet afdoende, kennelijk onredelijk of in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er daarbij op dat aangezien verzoekster nooit een duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privéleven en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Een belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van het gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Wat betreft haar familie- en gezinsleven, wijst verzoekster op de relatie met haar partner en de huwelijksaangifte die ze hebben ingediend. Zij wijst er ook op dat ze duurzaam met hem en haar schoonvader samenwoont. Zij hekelt dat de verwerende partij stelt dat er geen duurzaam gezinsleven zou

bestaan tussen verzoekster en haar partner en schoonfamilie. Zij stelt zich de vraag op welke wijze zij deze band en contacten dan wél dient te bewijzen. Verder stelt zij dat de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster gescheiden dient te leven van haar echtgenoot, waarmee zij al jaren een affectieve en duurzame liefdesrelatie onderhoudt, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar gezins- en familieleven. Zij betoogt dat de bedoeling van de bestreden beslissing erin ligt om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Zij stelt dat het lang zal duren eer zij het nodige kan doen vanuit Turkije om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren, waardoor zij een ruime periode gescheiden moet leven van haar partner en schoonfamilie. Zij betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoekster én van haar partner heeft afgewogen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij het gezinsleven tussen verzoekster en haar partner en schoonvader niet betwist, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt. De verwerende partij heeft evenwel geoordeeld dat dit gezinsleven verzoekster geen automatisch verblijfsrecht geeft en wijst erop dat het slechts gaat om een tijdelijke scheiding. Dit standpunt is in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Waar verzoekster betoogt dat de bedoeling van de bestreden beslissing erin ligt om verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren, kan zij niet worden gevolgd. De bestreden beslissing is niet het resultaat van enige verblijfsaanvraag en stelt enkel vast dat verzoekster thans niet over een verblijfsrecht beschikt en daardoor het grondgebied moet verlaten, maar verbiedt verzoekster niet, zoals de verwerende partij zelf ook aangeeft in de bestreden beslissing, om haar situatie te regulariseren en later reglementair België weer binnen te komen. De bestreden beslissing houdt met andere woorden geen absoluut verbod in om België binnen te komen nadat verzoekster is teruggekeerd naar haar land van herkomst, zich in regel stelt en aanvraagt om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Indien verzoekster een aanvraag indient in haar land van herkomst, zal de verwerende partij deze aanvraag moeten onderzoeken. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die haar toelaat de familiebanden die zij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen of via bezoeken van haar partner en schoonfamilie in haar land van herkomst, Turkije, zeker nu verzoekster zelf aangeeft dat haar partner ook in Turkije is geboren. Dat daartoe hinderpalen zouden bestaan is geenszins aangetoond.

Gelet op het voorgaande en het overig algemeen betoog van verzoekster, maakt zij niet aannemelijk dat er in haar geval sprake is van bijzonder uitzonderlijke omstandigheden die tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat kunnen leiden, zoals hierboven besproken. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt wat betreft verzoeksters familie- en gezinsleven niet aangetoond.

Wat betreft verzoeksters privéleven, stelt de Raad vast dat daarover inderdaad niet in concreto is gemotiveerd in de bestreden beslissing. Echter toont verzoekster niet aan dat zij zich op een beschermenswaardig privéleven kan beroepen. De normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door het verblijf alhier kan niet als voldoende worden beschouwd om aannemelijk te maken dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip 'privéleven' doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekster hiervan enig bewijs voorlegt. Verzoekster blijft daartoe evenwel in gebreke en beperkt zich tot de verwijzing naar haar ononderbroken verblijf van twee jaar in België, haar stabiele woonplaats alhier en haar familiebanden, dewelke hierboven reeds zijn besproken. Dit is problematisch nu de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat ook een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekster kan zich dus niet dienstig beroepen op een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij toont dan ook haar belang niet aan bij haar grief dat daarover niet nader is gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De verwijzing naar arresten van de Raad doet aan al het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster toont verder niet aan dat de verwijzing naar het gezins- en familieleven in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een ruimere beoordeling vraagt dan hetgeen hiervoor werd uiteengezet en maakt evenmin een schending van deze laatste bepaling aannemelijk, temeer nu zij geen bezwaren oppert inzake het hoger belang van het kind en haar gezondheidstoestand, als elementen waarmee ook rekening moet worden gehouden.

Waar verzoekster nog hekelt dat slechts een termijn van zeven dagen in plaats van dertig dagen is gegeven om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoekster heeft bij dit middelonderdeel. Immers voert zij aan dat zij ten onrechte geen dertig dagen zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken sedert de bestreden beslissing. Uit niets blijkt dat verzoekster op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd en zelfs niet dat zij zelf gevolg heeft gegeven aan het bevel binnen de termijn van zeven dagen, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Waar verzoekster nog een theoretisch betoog voert aangaande het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat zij niet verder uiteenzet hoe deze beginselen zouden zijn geschonden in haar concrete situatie. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.4. De twee middelen kunnen niet worden aangenomen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS